

CE TREBUIE SĂ FACEȚI DACĂ COPILUL DVS. ESTE ALIENAT?

- Nu vă certați și nu luați o atitudine defensivă față de copilul dvs. căci îi întreține animozitatea fiind improbabil că o să îi modificați opiniile.
- Arătați-i copilului că aveți o înțelegere diferită a situației și că sunteți disponibil(ă) să-i împărtășiți perspectiva dvs. în situația în care este interesat.
- Continuați, în orice mod posibil, să îi demonstrați copilului că este iubit.
- Creați-vă experiențe/amintiri pozitive împreună cu copilul dvs.
- Controlați-vă furia și rămâneți calm(ă), chiar când sunteți lovit(ă) sau frustrat(ă). Impuneți-vă să aveți un comportament impecabil pentru a nu furniza „muniție” părintelui alienator.
- Lucrați la îmbunătățirea propriilor abilități parentale. Întotdeauna preluați și aduceți copilul la ora stabilită pentru transfer. Fiți prezent(ă) chiar și atunci când știți că copilul nu este disponibil.
- Asigurați consiliere psihologică de calitate pentru dvs. și pentru copilul dvs. din partea unor psihologi cu experiență.
- Construiți o rețea de suport formată din prieteni, familie, comunitate și grupuri de suport specializate în acest gen de probleme.
- Învățați cât mai mult despre alienarea parentală și ajutați pe ceilalți adulți implicați în viața copilului vostru să înțeleagă acest fenomen..
- Încercați să lucrați constructiv cu părintele alienator, fie direct, fie prin intermediul unui mediator.
- Continuați să mențineți o comunicare pozitivă cu copilul, pe baze regulate, chiar în situația în care copilul respinge sau ignoră comunicarea cu dvs.

CE SĂ NU FACEȚI

- Nu ignorați problema – așa nu o veți face să dispară
- Nu renunțați niciodată la speranță și nu renunțați niciodată la copilul dvs.
- Nu demisionați din rolul de părinte, nu fugiți de această responsabilitate

PUTEȚI AJUTA COPILUL ALIENAT

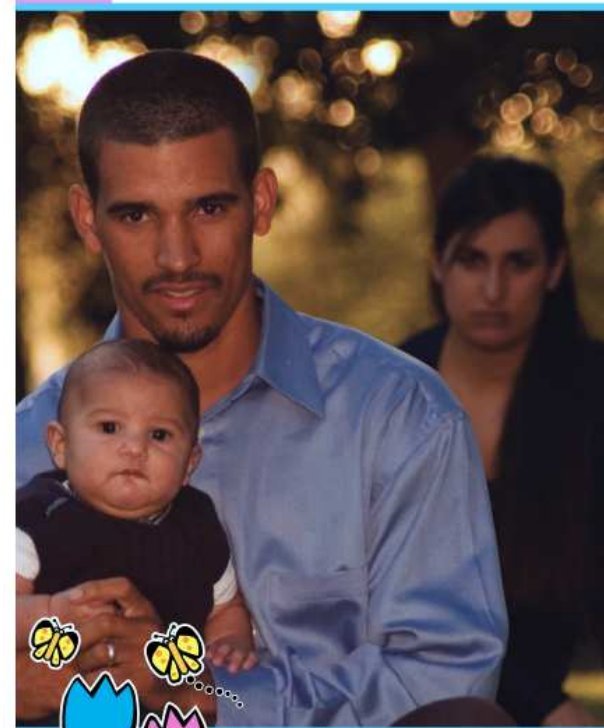
Dacă sunteți profesor, consilier, trainer, educator, părintele unui prieten al copilului, prieten sau membru al familiei extinse:

- Ascultați copilul, fără a nega ce vă spune acesta, indiferent cât de înstrăinat poate fi. Aceasta este realitatea copilului. Apoi încurajați copilul să asculte și punctul de vedere al părintelui țintă. Faceți apel la maturitatea sa subliniind că acesta este modul în care adulții își rezolvă conflictele.
- Apelați la inteligența copilului, încurajându-l să analizeze cu atenție ideile sau afirmațiile care par neobișnuite sau neverosimile.
- Atrageți atenția copilului asupra modului în care publicitatea agresivă din media poate influența modul de gândire al unei persoane. Sugerați-i să compare acest lucru cu modul în care el/ea îl privește pe părintele țintă.
- Căutați posibilități de a furniza informații pozitive despre părintele țintă.
- Căutați filme și citiți cărți ce pot stimula discuția despre importanța celor doi părinți și despre cât de trist este să ai un singur părinte.
- Dacă e potrivit, invitați atât copilul cât și părintele țintă la o întâlnire unde aceștia să primească sarcini similare, arătând copilului că și părintele țintă poate fi apreciat pentru calitățile sale

“...în anii copilării și adolescenței, prin calitatea relațiilor cu fiecare dintre cei doi părinți, copilul își construiește modele despre modul probabil în care figurile de atașament se vor comporta cu el într-o varietate de situații; pe aceste modele vor baza toate așteptările sale și de aici începe copilul să-și construiască toate planurile pentru restul vieții sale.

— **John Bowlby** (creatorul teoriei atașamentului)

ALIENAREA PARENTALĂ

Atunci când un părinte subminează relația normală dintre copil și celălalt părinte

www.PAAwareness.org

www.arpcc.ro

Această broșură se poate descărca de la adresa web
www.arpcc.ro/docs/pg/447

CE ÎNSEAMNĂ ALIENAREA PARENTALĂ?

Dinamica unui conflict familial pune copilul în situația de a ajunge să țină partea unuia dintre părinți, modificându-se astfel o

relație anterior bună celălalt părinte, care acum este îndepărtat, în vederea câștigării unui avantaj în cadrul bătăliei juridice. Copilul alienat poate fi preocupat de criticarea părintelui țință, în baza unor fapte neimportate, exagerate sau nereale. Deși uneori părintele alienator poate să înțeleagă, la modul teoretic, că ambii părinți sunt importanți în viața copilului, el va considera că copilul său este o excepție

COMPORTAMENTELE ALIENATOARE:

Vorbitul de rău al părintelui țință, cum ar fi:

- Ponegrirea celui alt părinte în prezența copilului,
- Împărtășirea de informații inadecvate pentru nivelul de înțelegere al copilului referitoare la părintele țință
- Prezentarea incorectă sau neadevărată a activității și personalității părintelui țință sugerând că acesta reprezintă un risc pentru securitatea copilului.

Boicotarea legăturii dintre copilul și părintele țință:

- Distrugerea darurilor și scrisorilor trimise de părintele țință. Interzicerea în locuința copilului a oricăror referințe la părintele țință, inclusiv ascunderea fotografiilor părintelui respins.
- Sunatul copilului la telefon în exces arunci când acesta vizitează pe părintele țință.
- Tragerea de timp atunci când copilul trebuie predat celui alt părinte și respectiv forțarea minorului să se întoarcă înainte de finalizarea vizitei.
- Planificarea unor activități mai interesante pentru copil, care să intre în competiție cu cele pe care copilul le-ar desfășura împreună cu părintele respins în perioada vizitei.
- Monitorizarea sau interzicerea comunicației cu părintele respins.

- Blocarea accesului părintelui țință la copil ori permiterea accesului la copil doar sub supravegherea strictă a alienatorului.

Manipularea copilului pentru a-l respinge pe celălalt părinte:

- Retragera afecțiunii alienatorului față de copil sau inducerea sentimentului de vină în mintea copilului pentru faptul că s-a simțit bine în compania părintelui țință ori pentru că și-a exprimat atașamentul părintele țință.

Subminarea relației copilului cu părintele respins:

- A cere copilului să spioneze sau să păstreze secrete față de părintele țință.
- A forța copilul să aleagă între cei doi părinți.
- A crea conflicte între copil și părintele țință.
- A interoga copilul după ce se întoarce din vizita la părintele țință, cerând informații detaliate despre cum s-a petrecut vizita, ce a mâncat, cu cine s-a întâlnit, ce activități a făcut, etc.
- A furniza informații neadecvate copilului ca de pildă cele privitoare la situația financiară, problemele din fosta căsnicie sau cele legate de divorț.
- A pretinde că părintele țință ar fi cauzat suferințe emoționale alienatorului și a cere copilului să îl consoleze pe acesta.
- A lăsa la latitudinea copilului dacă sau nu să viziteze pe părintele respins, dacă sau nu să răspundă la telefon, etc.

”Ura nu este un sentiment natural pentru copil. Trebuie să fie învățată. Un părinte care își învață copilul să urască celălalt părinte este o amenințare gravă și persistentă la sănătatea mentală și emoțională a unui copil”
— Judecător Gomery, Canada

Subminarea rolului părintelui respins, cum ar fi:

- A refuza furnizarea informațiilor referitoare la copil (medicale, educaționale etc.) pentru părintele țință.
- A nu informa părintele respins cu privire la evenimentele importante din viața copilului (premii sau medalii, serbări, ședințe cu părinții, etc.)
- A refuza furnizare către terți (profesorii, medic, etc.) a datelor de contact ale părintelui respins ori a
- Interzicerea terților (profesorii, medic, etc.) de a elibera informații către părintele respins.
- A ”rescrie” istoria familiei pentru a minimiza rolul jucat de părintele respins în viața copilului.

COPILUL ALIENAT:

- Va exprima sentimente clare și puternice de ură referitoare la părintele respins
- Va repeta obsesiv cuvintele alienatorului despre relația cu părintele respins, fără vreo a exista experiențe reale pe care să își bazeze concluziile
- Nu se va simți vinovat pentru comportamentul său lipsit de considerație (sau crud) față de părintele țință și nu va ierta eventuale diferenduri anterioare cu acesta.
- Va refuza să petreacă timp, să viziteze sau să comunice cu părintele țință
- Va emite opinii negative referitoare la părintele țință, chiar dacă acestea sunt bazate pe fapte neimportate, exagerate sau nereale.

CARE ESTE MECANISMUL ALIENĂRII?

- Copilul mic se atașează de persoana cu care locuiește cel mai mult timp. În caz de conflict el simte nevoia să protejeze pe părintele alienator care se comportă deprimat, anxios sau pare să aibă nevoie de ajutor.
- Alteori copilul vrea să evite furia sau respingerea părintelui alienator
- Copilul are sentimente neclarificate referitoare la părintele respins și la divorț.

COPII ALIENAȚI DEVIN ADULȚI CARE ...

- Au o stimă de sine scăzută.
- Suferă de depresii, abuzează de droguri și alcool.
- Au dificultăți în a susține relații de durată. Nu au încredere în alte persoane.
- Au un risc sporit de a divorța la rândul lor.

Acest articol se bazează, în parte, pe următoarele lucrări:

- Baker, A.J.L. (2007). Sindromul alienării parentale la maturitate pentru copii cu probleme specifice, NY: W.W. Norton.
- Clawar, S.S. Rivlan, B. (1991). Copii ținuți ostatici: lucrul cu copii programați și cu creierul spălat, Chicago, IL: American Bar Assoc.
- Darnall, D. (1998). Cazuistica divorțurilor: protejează-ți copilul de alienarea parentală, Lanham, MI:
- Taylor Trade. Rand, D., Rand, R., Kopetski, L. (2005). Spectrul sindromului alienării parentale, partea a III-a: Studiul de urmărire Kopetski. American Journal of Forensic Psychology, 23(1), 1543.
- Warshak, R. (2001). Otrava divorțului: protejează-ți copilul de un fost răzbunător, NY: HarperCollins.